

El silenci i discreció sobre l'ADN d'En Colom

Autor:

Data de publicació: 01-05-2010

Quines son les conclusions del professor José Antonio Lorente, de la Universitat de Granada, sobre l'estudi genètic de les suposades restes d'En Cristòfor Colom? En Lluís M. Mandado ens ho aclareix.

Ja ho sabeu que va venir el professor José Antonio Lorente de la universitat de Granada, que és qui porta la recerca genètica sobre en Joan Cristòfol Colom - el forjador de l'imperi espanyol, és a dir Català, del Nou Món, és a dir Amèrica - per a exposar les conclusions del seu estudi?

Segurament considerareu saber quin és el seu misteriós origen com a una qüestió històrica molt, i no és retòrica, important.

El fet de poder saber si era com propugna el govern castellanista un genovès estranger, o com diu la gent entenimentada un príncep català, hauria d'esclarir els orígens de una bona part de la humanitat. Saber si l'empresa era per acord a tres bandes entre les tàlassocrates i emporitanes (mercantils) corts catalanes, el comte de Barcelona i el gran navegant i príncep Colom com hi ha multitud de documents que indiquen, o un caprici d'una reina d'un país de secà que improvisa miraculosament un imperi a l'altra punta de l'oceà?

Quan es va anunciar aquest estudi genètic entre els Colom i els Colombo per a comparar-los amb les restes de l'almirall, la comunitat d'historiadors es dividí entre qui creia que s'esclariria definitivament el misteri dels orígens colombins - és increïble que hi hagi misteri, oi?- ja que si tenia els gens dels Colom seria català i si tenia els dels Colombo seria genovès, consolidant-se la teoria que s'hi recolzés. Per sobre del que digués la documentació.

La secreta conferència sobre el misteriós origen d'en Colom

Tota la història catalana del s. XV-XVII és coberta per una boira tan espessa que no se sap si és de dia o de nit, tal és

la confusió.

També ens trobem inexplicablement que Castellà i Itàlia tenen molta gent d'origen obscur que fa gestes, que eren reservades als prínceps i gent molt preparada per formació i nissaga, que comprenen des de conquerir un país a escriure un llibre. Com si fos una maledicció de la mòmia que oculta fets que haurien de ser molt més clars.

Els qui vam assistir a aquesta conferència vam experimentar, la força d'aquesta maledicció tan contrària a tota lògica. En comptes de ser convocats a la mastaba, teníem cita al palau del Lloctinent de Barcelona, entre la catedral i la plaça del rei.

El palau del Lloctinent

Miraculosament és conserva el palau salvat de la sistemàtica destrucció del patrimoni català, que durant un temps va allotjar les persones que feien la funció del sobirà o cap d'estat al principat de Catalunya en absència del comte, normalment dit rei. Cosa habitual durant segles.

Ja només d'entrar-hi ens aclaparen les confusions, ja que malgrat el que sabem de cert, la maledicció castellana és molt més efectiva que la dels faraons i comença a mossegar.

Actualment aquest palau és més conegut com a arxiu de la corona d'Aragó, pel fet que fins fa poc ha hostatjat, el que era arxiu reial de Barcelona, i batejat amb aquest nom equívoc, després de la absorció a Castella que ens van fer els Borbons.

A les portes hi ha escrit en castellà, no sé perquè, i en català aquest nom que de fet ens hauria d'ofendre, si hi entreu, veureu el cartell del propietari, un ministerio castellà, i un petit plafó explicatiu ens diu en català que era el palau del lloctinent, però ves quina gràcia! en castellà diu "palacio del visorrei", i en anglès posa vicerroi, i com que els que som en el món de la història de Catalunya sabem que aquestes coses no solen ser innocents ni casuals he vist la necessitat de comentar aquest detall, perquè ves a saber per on ens la claven ara.

El primer que sobta és que no s'usa la forma habitual en castellà que és virrey, com clarament està documentat als virregnats americans, administrats en castellà. El mal pensat es preguntarà si ho fan per que no s'associï amb virrei.

De fet virrei és un mot català, i visorrei n'és una forma més culta -més llatina- també catalana, tant catalana és una forma com l'altra, per què doncs tal injustificada diferència? No posar el mateix arrel etimològic al mateix termini català traduït al castellà? virrei-virrey o visorrei-visorrey, tenint en compte que tots els termes referits són catalanismes en Castellà, o com després posa en lletra més petita lloctinent, (en grafia antiga lloctinent) i en castellà lugarteniente i en anglès lieutenant.

En principi sabem que al principat, a diferència de la resta de Catalunya, no hi havia virrei, perquè no hi havia rei, el comte de Barcelona, tot i ser el prestigiós, legítim i antic títol de sobirania, només va ser adaptat a la realitat imperial amb el nou títol de Príncep, el primer, i perquè al ser la seu central del poder no hi podia haver "delegats iguals que els dels regnes no sobirans" que ocupessin el lloc del cap.

Un altre tema aliè a aquesta manipulació terminològica és si en algun moment hi va haver virreis al principat, potser seguint la política de disminució i degradació posterior a Carles I.

Els malpensats – i de motius n'hi ha molts per a ser-ne- hi podran veure una igualació feta per la maledicció castellana amb territoris emparats per la corona catalana que no eren l'arrel de la sobirania, i en conseqüència una negació de la nostra comunitat política, que ja és prou consolidada en el que eren virregnats. Pensaran també que els castellans - els amos que no volen transferir a la generalitat un edifici d'alt valor simbòlic - farcit de escuts de la generalitat que són les creus de Sant Jordi- perquè era de la generalitat – actuen com qui molest per una planta arranca l'arrel de la sentenciada com a mala planta, en aquest cas seria el record de la molt plena i extensa sobirania que almenys formalment irradiava d'aquest palau en territoris de sobirania catalana, coneguda també com espanyola o aragonesa, com veieu, tornem a trobar els jocs semàntics i de prestidigitació que sempre acaben ocasionant minva del record de la gran Catalunya o Espanya, que no era Castella.

També crida l'atenció, la reducció de la informació que el lector rep sobre el palau a una petita part del que era el conjunt, encara el resultat és més efectiu, que petit que era el palau del delegat del govern, i per habitud, acabarà afegint "central", quin territori més petit, pobre i poc important, si només era aquest pati, en canvi el castell o el palau del rei o el governador de tal altre lloc si que se sap que era el doble.

La pobre víctima de la maledicció castellana caldrà que s'esforci a recordar si és que ho sap, que el govern castellà no hi tenia res a veure, era el sobirà de Catalunya, que tenia unes atribucions, no pas cap altre sobirà estranger. Encara que a la fi vam aprendre que el nostre sobirà era un estranger, mentre van existir les constitucions i corts catalanes no ens manaven els castellans, sinó algú que havia de ser català i actuava en profit de Castella. I per això no és correcte que no s'hagi retornat i el tinguin els qui no els correspon.

I quan ja no ni van haver institucions catalanes, tampoc no hi van haver virreis, sinó governadors militars.

La conferència

Amb les mostres evidents de la maledicció castellana emanant de totes les parets i que tan afecta Catalunya, i en un dels seus llocs de prestigi i poder, vam trobar dues menes d'assistents, per un costat donants d'ADN, els Colom, a qui em va semblar que es dedicava l'acte, per agrair-los la seva col·laboració, i donar-los la imprescindible informació que se'ls deu, i reblar-ho amb un diploma, que podran exhibir orgullosament.

I després una molt limitada numèricament assistència de gent estudiosa del tema.

Resumint la intervenció i les conclusions de l'estudi, tenim:

Una justificació dels magres resultats de l'estudi, una excusa del gran retard en les conclusions, basats en la migradesa de les restes.

Una suposició de que tan les restes de Sevilla com les de Santo Domingo poden ser de la mateixa persona, i confirmació de la pràctica de descarnament en els ossos.

En quant l'edat, seguretat de que era entre zero i cent anys.

Declaració de que no existeix un ADN jueu, que va deixar en els comentaris subsegüents en posició delicada els que segueixen hipòtesis jueves.

La gran conclusió: i el que hom silencia

Els Colom provenen d'algun Colombo que molts segles abans havien vingut cap a Catalunya, és per tant el Mateix ADN, i no existeix la diferència que permetria atribuir a l'un o l'altre grup l'origen de personatge de tan alta condició dins la nació dels virreis.

La conclusió que un servidor vostre en treu, és que a l'espera d'altres avenços científics, el que ara mana en aquesta apassionant recerca és la documentació i el sentit comú. És per això el silenci, les proves documentals son catalanistes.

Cal recordar que Catalunya ,fa mil dos-cents anys era terra quasi buida i de reconquesta, va experimentar un important repoblament, principalment Occità, durant segles, que la Provença, que és al costat de la Ligúria, formà unitat política amb Catalunya, i que rasant els orígens d'un català (Puig, Pujol, Pujades, Seuba Rigau, Gavaldà, Gascó...) com s'ha fet amb els Colom hom hi trobarà gent d'aquestes terres, de la mateixa manera que un López americà tindrà origen hispànic i un Foster nord-americà el tindrà britànic.

Preguntes

Sobre si es pot saber l'origen dels catalans al 1.500, va contestar el professor Lorente que seria molt car i difícil de fer i que per això no es faria; per sort aquesta setmana han dit els telenotícies que s'ha fet a nivell de l'estat espanyol, l'estudi dels orígens genètics dels ciutadans, que ha demostrat que els catalans no tenim ADN jueu, per que ... i que hi ha la sorpresa de que hi ha mes ADN moro a Zamora (deportacions ja documentades fa molt de temps) que a Granada.

El que si va concedir és la possibilitat d'estudiar la reialesa Portuguesa, els Aviz, per a comprovar si existiren lligams matrimonials entre els Colom i els reis d'aquell país.

L'ensurt que tinguérem suggestionats de la maledicció al sonar el nom del brillant recercador J. Bilbeny.

Així doncs, eixint del palau encantat per la maledicció que temorencament se xiuxieja que Castella ha llençat sobre

Catalunya, en petit cercle ens preguntàvem sí no serà allò de: "que els catalans treballeu molt, que ho feu tot, i després que sigui per als castellans i us diguin lladres."

Àdhuc el professor Lorente deu estar desconcertat, ell que cercava la glòria i el reconeixement universal, però a la porta ja és ben marcat que en aquella casa hi nia la confusió.

Ja n'era conscient? no semblava conscient del marc Colombí on era, El virrei vitalici i hereditari, despatxat secretament al palau del lloctinent o ves a saber si virrei, a la plaça on els expedicionaris amb els primers americans foren rebuts pels reis de Catalunya i del seu imperi o confederació, Espanya. Segur que algun ós es regirà altra vegada a la urna, paciència Joan Cristòfor, portador de Crist i de l'Esperit Sant, ja hi arribarem.

Lluís M. Mandado i Rossell